

Rīgas Sv. Jāņa
evanģēliski luteriskās

Draudzes Vēstis

• RĪGAS SV. JĀŅA EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE •
2021. gada aprīlis, Nr.72

*“Jo tāpat, kā mēs ticam, ka Jēzus ir nomiris
un augšāmcēlies, Dievs arī aizmigušos caur
Jēzu vedīs godībā kopā ar Viņu.”*

~1Tēs 4:14~

~ Ps 103:1-6 ~

Teici To Kungu, mana dvēsele, un viss, kas manī,
Viņa svēto Vārdu!

Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti,
ko Viņš tev labu darījis!

Viņš piedod visus tavus grēkus un dziedē visas
tavas vainas;

Viņš izglābj tavu dzīvību no pazudināšanas un
vainago tevi ar mīlestību un žēlastību.

Viņš bagātīgi iepriecina tevi vecumā ar svētīgām
dāvanām, tā ka tava jaunība atjaunojas kā ērglis.

Tas Kungs piešķir taisnību un tiesu visiem
apbēdinātiem.

Mācītāju uzrunas

Ja nu jūs esat augšāmcelti līdz ar Kristu, tiecieties pēc tā, kas augšā, kur Kristus sēž pie Dieva labās rokas. Savu prātu virziet uz to, kas augšā, ne uz zemes lietām, jo jūs esat miruši un jūsu dzīvība līdz ar Kristu ir apslēpta Dievā.

Kolosiešiem 3:1-3

Māsas un brāļi Kristū!

Mēs caur Kristību esam savienoti ar krustā sisto un augšāmcelto Kristu, Viņa nāvi un augšāmcelšanos. Mēs no garīgas nāves esam augšāmcelti gara dzīvībai Kristū. Dievs mūs aicina tiekties pēc Debesu valstības un tās lietām. Tad nu to darīsim arī Lielās Piektdienas un Kristus augšāmcelšanās dievkalpojumos – tos svinot un savas sirdis paceļot uz Kristu, kas ir gan pie Tēva labās rokas, gan arī Vārdā un Vakarēdienā mūsu vidū un mūsos!

Priecīgus Kristus augšāmcelšanās svētkus!

Jūsu Kristū – mācītājs Ingus Dauksts

Spreidīķis “Ciešanas un sāpes cilvēka dzīvē”

Debesu Tēvs, nāc un atver mūsu dvēseles Tava svētā vārda saprašānai, jo Tavi vārdi ir mūžīgā patiesība.

Raudu dz. 3:19–33

Lasīts Vakara dievkalpojumā 2001. gada 21. martā Sv.Jānī.

Visā Ciešanu laikā daudz runājot un domājot par mūsu dvēseles dzīvi, mēs esam tādā kā priecīgā noskaņā, jo, raugi, tuvojas priecīgs notikums – Kristus augšāmcelšanās svētki. Tas viss ir tiesa, bet tomēr, kādēļ pirms šī notikuma ir ciešanas? Kas ciešanās ir tāds cēls?

Padomāsim un uzdosim sev jautājumu: kas ir ciešanas cilvēka dzīvē un Kristus dzīvē?

Tās ir sāpes. Tās nav tikai grūtības, kaut kas, kas liek apstāties vai mainīt cilvēka nodomāto. Tās ir šausmas, tas ir karš, tā ir nāve. Ciešanās cilvēka dvēsele tiek kausēta kā uz ugunīgas pannas.

Kāds teātra eksperimentators, lai attīrītu cilvēkus no dzīves radītajiem uzslāņojumiem, samākslotības, lai tiktu klāt viņu patiesajām dvēseles vērtībām, viņš ļāva cilvēkam satikties ar kaut ko pilsētas dzīvē sen aizmirstu – ar dabas stihijām – ūdeni, uguni, kalniem – ar lietām, kuru priekšā atklājas cilvēka bezspēcīgums, (ja nokļūstam pēkšņi uzliesmojušas uguns varā, liekas, ka apkārt deg pat gaiss). Šeit atklājas Dieva varenība un gudrība – Viņa radītajā pasaulē viss ir vienots.

Instruments, kas atdala, nokasa šos uzaugušos dvēseles sārņus, ir patiess pārdzīvojums. Tas rada sāpes.

Ir miesas un ir dvēseles sāpes, un neviens nevar pateikt, kuras izraisa lielākas ciešanas. Pret miesas sāpēm mēs dzeram kādas zāles, meklējam ārsta palīdzību, un reizēm ir nepieciešama pat ķirurģiska iejaukšanās. Dvēseles sāpes izraisa kāds pāridarījums, vilšanās, neatbildēta mīlestība, šķiršanās, drauga nodevība. Ārēji mēs esam kā veseli, bet ļoti sāp un mēs sev sakām: nesāpini sevi velti, tu tur neko nevari mainīt ... !

Vēl čaklāki esam dodot nomierinošus padomus citiem, mēs zinām, ka tie nepalīdz ne mums, ne citiem, jo sāpes ir jāpārcieš.

Šodien mēs runājam par Kristu, kādas bija Viņa ciešanas? Ar ko tās līdzinājās, ar ko atšķīrās no mūsu ciešanām? Viņa ciešanas bija dvēseles sāpes, kurām pievienojās sitienu un ērkšķu, un naglu izraisītās miesas sāpes. Neticība Viņa sludināšanai, nesapratne, skaudība, nodevība, pazemojums, izsmiekls, sitieni un mocīšana. Ko dara Kristus? Viņš klusē, cieš un gaida. Viņš lūdz, lai šīs ciešanas iet Viņam secen, bet tāpat Viņš lūdz, lai debesu Tēvs to izlemj pēc sava prāta. Viņš pakļaujas Dieva prātam un gaida

Dieva žēlastību un atbrīvošanu. Ja Viņa mācekļi vēl ar pēdējām cerībām gribēja, lai Viņš satriec savus mocītājus, tad Viņš pats gaidīja atpestīšanu, atkal satikšanos ar Tēvu.

Tā caur ciešanām mēs nokļūstam tuvāk Dievam. Ciešanās atveras, pašķiras dvēseles dziļumi, un tā ir ķirurģiska iejaukšanās, sāpēs parādās cilvēka nespēks un vājums. Mēs ieraugām paša Dieva klātbūtni un darbību savā dzīvē, jo caur ciešanām mēs nonākam pie kaut kā svarīgāka, pie tā, ka atrodam sevī jaunu spēku un pārvaram sevi, izmisīgo sevis mīlestību un egoismu, ka spējam skatīties uz dzīvi tālāk, kaut kam pāri, paceļamies augstāk – un, jā, mēs lūkojamies tieši tur, kur lūkojās Kristus Golgātā – uz krustu, kas Viņu atpestīs! Arī mēs raugāmies uz krustu, bet mēs neieraugām tur vairs sāpēs savilktu ķermeni – krusts ir tukšs, jo šodien Kristus ir pie mums, šeit. Tā nav kaut kāda pasaules izdomāta fantasmagorija, bet vienīgā jēga Kristus ciešanām un mūsu ticībai.

Vai Kristus ciešanas līdz ar to ir beigušās? Nē, jo Kristus uzņemas mūsu grēku, mūsu atkāpšanos, mūsu nodevību Viņa priekšā, – arī šodien izdarīto – Viņa ciešanas ir bezgalīgas, Viņš ir Dieva dēls un pilda Apsolījumu un sagaida Atgriežamies katru cilvēku, kas ir gatavs, kā Raudu dziesmā teikts:

" ... Lai ikkatrs sūdzas par saviem grēkiem! Izpētīsim un pārbaudīsim savus ceļus un atgriezīsimies pie Tā Kunga! Pacelsim savas sirdis un rokas uz debesīm: mēs esam grēkojuši, bijuši neuzticīgi, tāpēc Tu mums nepievedi."

Vai lai nokļūtu tuvāk Dievam, mums būtu jāmeklē kāds krusts un jāliek kādam labvēlim sevi tur piesist, kā to dara kādā austrumu zemē? Vai kādā citā veidā jāsameklē ciešanas, lai labotu savu dzīvi? Jautājumā ir ietverta arī atbilde, *nē*, mums ciešanas nav jāmeklē. Lai labotu savu dzīvi, mums ir jāgriežas pie mūsu Pestītāja, Kristus, jo Viņš ir uzņēmies ciest par mūsu grēkiem, ja mēs tos nožēlojam – iespējams, tas ir mūsu neapzinātais priekša iemesls – ka mēs varam griezties pie Viņa ar lūgšanu pēc palīdzības.

Tomēr pēc dzīves pieredzes mēs redzam, ka neskatoties uz Kristus ciešanām, mūsu pašu ciešanas nemazinās, mums sāp tāpat kā līdz šim – un tikai ticība uz Dieva žēlastību ļauj mums cerēt un gaidīt.

Dievs mūsu lūgšanām var būt nepieejams, un tad mēs varam visā pilnībā izdzīvot vērmeles un žulti, t.i., visu dzīves rūgtumu. Tas ved pie sirds satriekības un, savā izmisīgumā, patiesas lūgšanas. Lai atjaunotu pamatu, mums ir no jauna jāierauga savas dzīves pamatvērtības, jāatjauno ticība. Ja esam sevi par galīgi

nederīgiem uzskatījuši, norakstījuši un nolaiduši rokas, cīnoties ar ikdienu – tad lai saprotam, ka Dievam nav nederīgu cilvēku – katrs ir derīgs savā vietā.

Ja esam daudz cietuši, ja mums ir darīts pāri, ja paši esam to darījuši un spējam to sev atzīt – tad tas ir ceļš uz patiesību, kurā Dievs mūs sagaida. Reizēm sakām – Dieva žēlastības laiks – tas ir laiks, kurā tiek dziedētas mūsu dvēseles brūces.

Ja esam Dieva sargāti un žēloti, tad pateiksimies, un paturēsim prātā šodienas rakstu vietā evaņģēlija vēsti nesošās rindas: "*Es likšu sev pie sirds, lai es ceru. Tā ir Tā Kunga žēlastība, ka mēs neesam vēl pagalam. Viņa žēlastībai vēl nav pienācis gals. Tā ir ikrītu jauna.*"

"Tas Kungs ir mana daļa, saka mana dvēsele, tādēļ es cerēju uz Viņu."

Mēs atkal par vienu laika sprīdi esam tuvāk Lielajai dienai, kurā satiksīm Viņu. Amen

Kā redzam, ir lietas, kas nemainās un nenoveco, arī pēc 20 gadiem. Un tā ir Dieva žēlastība caur Kristu. Lai to vienmēr atceramies, sevišķi grūtībās. Lai aizvien pateicamies un novērtējam visu, kas mums nāk no Viņa.

Lai Kristus Augšāmcelšanās diena ienāk ar patiesu svētību katrā ģimenē un namā visā mūsu zemē!

Mācītājs Juris Zariņš

Ko tad nu sacīsim? Vai paliksim grēkā, lai vairotos žēlastība? Nē, taču! Mēs, kas esam nomiruši grēkam, kā lai mēs vēl dzīvojam tajā? Vai tad jūs nezināt, ka mēs, kas kristīti uz Jēzu Kristu, esam kristīti uz viņa nāvi? Tā mēs kristībā līdz ar viņu esam aprakti nāvē, lai tāpat kā Kristus, kas caur Tēva godību uzmodināts no mirušajiem, arī mēs staigātu jaunā dzīvē.

(Rom.6:1-4)

Debestēvs, ak, neatraidi, Tavā vārdā nāku es,
Jēzus kājas apkampt ļauji, lūgt no sirds un dvēseles.
Sagrauzts savus grēkus sūdzu, savas vainas neslēpju,
Raudot žēlastības lūdzu, neatraidi grēcnieku.

(Jaunā Dziesmu grāmata, 190:1)

Vērotāju spriedums par kāda vīra svētību

Reiz bija kāds vīrs, kas bija ciemā zināms kā liels grēcinieks, bet tad tas iemantoja lielu Dieva svētību. Ciemā bija arī kādi, kas, raduši sekot ciemā notiekošajam, to vīru vēroja. Tāda ir tā cilvēka daba, tiem patīk būt gudriem. Tie arvien tiecas kļūt gudrāki, tiem noteikti nepatīk palikt muļķa lomā. Vai vismaz nepalikt vēl muļķīgākiem, kādi tie bija pirms tam. Viņi vēroja, kā tas vīrs iemantoja Dieva svētību. Vērotājiem bija skaidrs, svētība ir svarīgs apstāklis, kas visas lietas maina. Viņi bija vienispriestis, ka katrs, kas iepazinis Dieva svētību, saprot, cik tā ir svarīga. Tie ātri nonāca pie šīs atziņas, jo vēroja arī citus, kuriem nebija Dieva svētības.

Nu tie mēģināja saprast: „Kādēļ tie citi netika svētīti!?” Tie sprieda, bet varēja izspriest vien acīmredzamo: „Nu re... tā ir, ka neiet uz baznīcu; tā ir, kad Dievu netur ne par ko; tā ir, kad zobojas par ticīgiem.” Tad viņi droši secināja: „Vajag taču dzīvē kaut ko mainīt! Vajag taču saņemt dūšu un ieskatīties patiesībai acīs: par to, kāds tu patiesībā esi – un beidzot kaut ko mainīt!” Un tas, protams, nozīmēja: iet uz baznīcu; atzīt Dievu; un sakārtot savas attiecības ar Viņu. Tas viss izskanēja ļoti saprātīgi, visi vērotāji piekrietoši māja ar galvu. Tā bija viena labi izkopta cilvēciska gudrība.

Pārdomājot Svētos Rakstus, viņi pēkšņi attapās, ka Dievs (kaut kādu iemeslu dēļ!) domā citādāk. Vērotāji pievienoja: „Dieva acis taču visu redz skaidrāk un precīzāk! Protams, arī to, ko cilvēka acis neredz, proti, cilvēka sirdi.” Tomēr viņi nevarēja noliegt, ka Dieva gudrība rādījās kā muļķība, iepretim gudrajai vērotāju runai. Dieva Vārds tiem lika palūkoties uz to vīru, kurš bija izdarījis visas nepareizās izvēles. Viņi vēl skaidri atcerējās, kā viņš gāzās “savas muļķības inercē” tik zemu, ka dubļi bija apšļakstījuši visus viņa tuviniekus. Viņi redzēja to vīru guļam grāvī: tas bija netīrs un bija visu pazaudējis. Dieva Vārds pārlicinoši norādīja: to vīru Dievs bija svētījis Savā žēlastībā; to Dievs izvilka ārā no bedres un cēla augstāk. Tas vērotājiem šķita kā absolūta muļķība, jo tas vīrs neko nedarīja lietas labā. Redzi, Dievs to svētīja pirmais. Pats svētību nemeklēja, bet Dievs to Savā žēlastībā uzmeklēja. Viņš ar rūgtumu zobojas par tiem baznīcu apmeklētājiem, bet tagad pats bauda, cik Dievs ir labs, sēžot baznīcas pēdējos solos.

Tad vērotāji ar tikpat lielu rūgtumu nospļāvās: „Nu ko? Tad tik grēkosim! Lai vairojas Dieva žēlastība!” Neviens no vērotājiem nebija par šiem vārdiem pārsteigts, jo šādus vārdus jau vairākkārt bija dzirdējuši. Tā tas mēdz notikt, kad cilvēciski spriež par Dieva svētību. Par to arī apustulis

rakstīja: „Tā kā pasaule ar savu gudrību nav atzinusi Dievu viņa gudrībā, Dievs nolēma tos, kas tic, glābt ar muļķīgu sludināšanu.” (1.Kor.1:21)

Ar to viņi vēl savu spriedelēšanu todien nenoslēdza. Kad tie vēl rūgti zobojās par dzīves realitāti: „Ja Dievs glābj muļķi, kurš absolūti neko nav pelnījis – tad jau darīsim, ko gribēsim!” Tad viens no tiem atcerējās kādu citu rakstu vietu: “Lai tas tā nenotiek! Ikviens esam miruši grēkam, kā tad tagad dzīvosim tajā? Vai tad jūs nezināt, ka mēs, kas kristīti uz Jēzu Kristu, esam kristīti uz viņa nāvi? Tā mēs kristībā līdz ar viņu esam aprakti nāvē, lai tāpat kā Kristus, kas caur Tēva godību uzmodināts no mirušajiem, arī mēs staigātu jaunā dzīvē.” (Rom.6:2– 4) Tad viņiem tikpat gudri nācās atzīt, ka nebija ņēmuši vērā to svarīgāko apstākli šajā lietā, proti, Kristu. Viņi nebija ņēmuši vērā Kristu, bet tieši ar Viņu kristībā tas vīrs bija savienots! Tas svarīgākais apstāklis bija tas, kas notika aptuveni pirms 2000 gadiem Lielajā piektdienā, arī Kristus augšāmcelšanās dienā. Kristus līdzīgi kā sēne mežā,

sevī uzsūc visu augsnes piesārņojumu – tā Kristus Sevī ietvēra visas pasaules grēkus, visas nepareizās izvēles un visu vainu. Jēzus to visu nesa uz Saviem pleciem, mērķtiecīgi ejot uz Viņa misijas mērķi, uz nāvi pie krusta koka. Tur, pie tā krusta koka, līdz ar Jēzu, nomira arī tas viss, kas to vīru ar inerci trieca dubļos. Un tad Jēzus augšāmcelās jaunā dzīvībā. Šajā atjaunotajā dzīvībā, tagad tas vīrs grib dzīvot. Viņš, sēžot baznīcas pēdējos solos, to visu ar prieku saņem. Viņam, Dieva Vārdu dzirdot, Dievs pūš Savu elpu

virsū, un viņš Dieva Svēto Garu ar prieku saņem.

Tad vērotāji atskārta, ka beidzot lietu ir varējuši pilnā mērā izspriest, jo tagad tie bija ņēmuši vērā arī to dievišķo. Tad tie centās vēlreiz uzdot to pašu jautājumu: „Vai tiešām tas vīrs var darīt, ko grib?” Ja vien viņš lietas grib un dara šajā atjaunotajā dzīvībā, kuru viņš iemantoja, būdams savienots gan ar Kristus nāvi, gan ar Kristus augšāmcelšanos – tad, jā! Viņam viss ir atļauts! Bet tomēr, ne viss der! Diez vai tas gribēs vēlreiz doties tur, kur tā nāve. Augšāmceltam kritiens ir no augstākas vietas, tāpat vēl smagāks un sāpīgāks. Tur vēl ir tā grēka verdzība...

Tagad vērotāji tiešām sajūtās labi, pat nedaudz lepni par saviem vārdiem. Nu tiem pašiem šķita, ka ir izsprieduši ko tiešām ievērojamu. Tie nonāca pie slēdziena: „Labāk ir palikt brīvam Kristus dzīvībā!” Un uz vīra priecīgo Lieldienu sveicienu: “Kristus ir augšāmcēlies!” tie tikpat priecīgi

signalizēja tam atpakaļ, kaut arī abas puses pie sevis klusībā nodomāja, ka runa jau ir arī par pašiem sveicējiem: “Kristus ir augšāmcēlies!”

Mācītājs Gints Graudiņš,
2021. gada Kristus Augšāmcelšanās svētkos

Svētrunas pieraksts

Kad jūdu Pashā bija tuvu, Jēzus aizgāja uz Jeruzālemi. Tur Viņš atrada Tempļi vēršu, aitu un baložu pārdevējus un naudas mijējus sēžam. Un, iztaisījis pātagu no auklām, Viņš visus izdzina no Tempļa, aitas un vēršus, un izkaisīja mijējiem naudu un apgāza galdus, un baložu pārdevējiem Viņš sacīja: "Nesiet to projām! Neparadīt Mana Tēva namu par tirgus namu!" Tad Viņa mācekļi pieminēja, ka ir rakstīts: karstums Tava nama dēļ Mani aprij. – Bet jūdi uzstājās un sacīja: "Kādu zīmi Tu mums rādīsi, ka Tu to drīksti darīt?" Jēzus atbildēja: "Noplēsiet šo Templi, un Es to trijās dienās atkal uzcelšu." Tad jūdi sacīja: "Četrdesmit sešus gadus šis Tempļis ir taisīts, un Tu to gribi uzcelt trijās dienās?" Bet

Viņš runāja par Savas miesas templi. Kad nu Viņš bija uzcēlies no mironiņiem, Viņa mācekļi atcerējās, ka Viņš to bija sacījis, un sāka ticēt rakstiem un vārdam, ko Jēzus bija runājis.

(Jāņa ev.2:13–22)

Tuvojās jūdu Pashā svētki, tāpēc Jeruzālemē bija daudz izraēliešu, to skaits (saskaņā ar J. Flāviju) varēja sasniegt pat divus miljonus. Varam iedomāties, cik ļoti bija pārpildīts šis templis, salīdzinot ar baznīcu šodien. Cilvēki nāca lielos pūļos, lai dzirdētu Tā Kunga vārdu un pildītu pavēli, lai trīs reizes gadā parādītos Tā Kunga priekšā, lai nestu grēku izpirkšanas upurus un dāvanas templim.

Mūsu Kungs sāka savu ierašanos Jeruzālemē ar tempļa šķīstīšanu. Jāņa evaņģēlijā lasām, ka pirmā zīme, ko Jēzus darīja, bija ūdens pārvēršana

vīnā kāzās Kānā, un nākamais ievērojamais notikums bija tempļa šķīstīšana. Citos evaņģēlijos ir pieminēts, ka templis tiek šķīstīts pēc Jēzus iejāšanas uz ēzeļmātes kumeļa, bet šeit kumeļš nav pieminēts. Tāpat arī neredzam citos evaņģēlijos pieminētu novītu pātagu, ar ko Jēzus dzina ārā pārdevējus. Tādēļ ir pareizāk secināt, ka Jēzus ir divas reizes dzinis šos pārdevējus, kas norāda uz to, ka ļaunums no cilvēku vidus neizzūd ātri, tas nezzūd vienreiz vai otrreiz norājot cilvēku; ļaunums, ja tas netiek uzmanīts, vienmēr atkal ceļ galvu augšā.

Sākot no 12 gadu vecuma, Jēzus katru gadu izpildīja izraēlieša pienākumu doties uz templi Pashā svētkos, kuros vajadzēja atcerēties, kā Tas Kungs bija izpircis Izraēla pirmdzimtos ar Pashā jēra asinīm, un tie bija par piemiņu tam jēram, kurš ar savu dzīvību un asinīm glāba Israēla pirmdzimtos no pēkšņas nāves tajā naktī, kad viņiem vajadzēja atstāt Ēģiptes zemi. Zinot, kas ir Kristus, mēs tagad arī zinām, ka Pashā jērs ir simbols patiesajam cilvēces Glābējam, kas ar Savām dārgajām un svētajām asinīm glābj ne tikai pirmdzimtos, bet visu cilvēci. Šeit Kristus parādās pirmo reizi ne tikai kā izraēlietis, kurš piepilda bauslības pavēli, bet arī kā Tā Kunga kalps, kuru „aprij dedzība” par to, kas notiek dievnamā, kur nenotika labas lietas. Praviētis Maleahija jau bija sludinājis par Viņu (Mal.3:1): *„Redzi, Es sūtīšu Savu sūtni, kam būs sataisīt Manu ceļu Manā priekšā. Un tad drīz ieradīsies Savā namā Tas Kungs, kuru jūs kārojat. Raugi, Viņš jau nāk!” saka Tas Kungs Cebaots.*” Tātad arī pēkšņā ierašanās, kad Tas Kungs nāk savā namā, par Jēzu Kristu piepildās gan burtiski, gan arī garīgi. Viņš nāk uz Dieva namu, kurā tiek pasludināts, godināts Dieva Vārds un izpirkti grēki. Viņš nāk Savā namā, lai kalpotu, nāk, lai to šķīstītu.

Kristus *atrada Templī vērsu, aitu un baložu pārdevējus un naudas mijējus sēžam.* Kā gan baznīcā kas tāds var atrasties? Heroda templis tika ilgstoši – 46 gadus – celts un pabeigts tikai pēc Jēzus krustā sišanas. Naudas mijēji un pārdevēji ieņēma to vietu templī, kas robežojās ar paša tempļa svētajām vietām. Tempļa uzbūve bija līdzīga Derības teltij, Herods šo templi uzbūvēja lielāku un varenāku nekā iepriekš, un ar vēl vienu papildus iezogojumu – t.s. „tautu pagalmu”, kur bija atļauts ienākt arī romietim, grieķim, ēģiptietim, persietim, indietim, tātad sveštautiešiem, kuri bija

nolēmuši pagodināt ar lūgšanām un slavas dziesmām patieso un vienīgo Dievu, bet nebija šķīstīti jūdu kristībā un apgrauzīti. Šajā pagalmā bija izveidots tirgus it kā svētceļnieku ērtībām, lai tajā uz vietas varētu iepirkt derīgus upura dzīvniekus, kuri bija iepriekš priesteru pārbaudīti. Templim cauri gāja miljoniem cilvēku, tas no lūgšanu laukuma bija pārvērties par tirgus laukumu. Naudas mijēji tur atradās, jo Romas impērijas monētas, kas sudraba trūkuma dēļ nesaturēja attiecīgo sudraba daudzumu, nederēja tempļa ziedojumiem. Vienīgi Tīras denāriji, kuri saturēja ļoti augstu sudraba daļu tika pieņemti, tāpēc parastos denārijus mainīja pret Tīras denārijiem. No šiem tirgus darījumiem procentus saņēma arī priesteri, kuri bija

ieinteresēti „tautu pagalmu” uzturēt. Tajā valdīja liels troksnis, tādēļ nebija vairs vietas Dieva pielūgšanai.

Kristus to redzēja arī iepriekšējos gados, bet bija paklausīgs un darīja, kā tautas vadoņi bija teikuši. Tagad Viņš parādās kā Tā Kunga kalps un grib, lai Tā Kunga nams būtu šķīsts, tādēļ savija no virvēm pātagu, kas droši vien bija atraisītas no upura dzīvniekiem. Kristus nekad nerīkojas dusmu un emociju vadīts, bet rīkojas pēc patiesības.

"Un, iztaisījis pātagu no auklām, Viņš visus izdzina no Tempļa, aitas un vērsus, un izkaisīja mijējiem naudu un apgāza galdus. "

Tas, ko Viņš dara, ir rūpīgi izdomāts, –Viņš ar šo pletni dzen ārā liellopus, avis, tad izkaisa mijēju naudu, bet būrīšus ar baložiem, kas bija paredzēti kā upuri nabaga ļaudīm, un nenesa lielu peļņu, neapgāza. Kristus zina, ka vērsus un avis to īpašnieki sadzīs rokā, bet baloži aizlaidīsies.

"Nesiet to projām! Nepadarait Mana Tēva namu par tirgus namu!"

Jau kalpošanas sākumā, pie Tā Kunga tempļa šķīstīšanas, Kristus apzīmē To Kungu par savu Tēvu: *"Nepadarait Mana Tēva namu par tirgus namu!"*. To noteikti dzirdēja arī cilvēki, kuri bija apkārt, taču tajā brīdī nesaprata, jo Jēzus darbība bija satraucoša – Viņš rīkojās kā pravietis. Šeit gandrīz nav redzama pretošanās Viņam, viņi to mēģina tikai ar vārdiem. *"Kādu zīmi Tu mums rādīsi, ka Tu to drīksti darīt?"* Mūsdienās diezin vai kāds ar pātagu varētu aizdzīt citus projām. Kādēļ viņi padevās Kristum? Jo Viņš to nedarīja tikai savā spēkā vien, Viņš šo namu šķīstīja pēc Tēva

gribas. Jūdi nesaprot, ka viņiem pašiem būtu vajadzējis iztīrīt šo namu, būt dedzīgiem Tā Kunga nama dēļ, bet viņi tādi nebija.

Jēzus grib viņiem rādīt zīmi. Zīme ir šāda – *"noplēsiet šo Templi, un Es to trijās dienās atkal uzcelšu"*. Jūdi to nevarēja saprast, un mēs zinām, ka Vecajā derībā Tas Kungs ir runājis līdzībās un mīklās, *"lai tie redzēdami neredz un dzirdēdami nedzird"* (Lk.8:10), savās sirdīs nesaprot un neatgriežas. Tiem, kuri pretojas, kuri ir spītīgi pret savu Radītāju, Dieva mīklainā valoda ievēd viņus vēl lielākā apmulsumā. Viņi saka – šis templis ir būvēts 46 gadus un *"Tu to gribi uzcelt trijās dienās?"* Viņi redz tikai miesīgo. Arī mācekļi noteikti bija pārsteigti par to, ko Jēzus runā. Atcerēsimies, ka tad, kad Kristu apsūdzēja, Mt.26. rakstīts, ka pret Viņu uzstājās daudzi viltus liecinieki, beigās divi nāca priekšā un sacīja, ka Viņš teicis: „Es varu noplēst Dieva Templi un to atkal trijās dienās uzcelt.” Salīdzinot šos vārdus ar Jēzus patiesajiem vārdiem, mēs redzam, kā izmainītas galotnes un izskaņas visu maina. Indoeiropiešu valodā, kāda ir grieķu un arī mūsu valoda, šīs izmaiņas liekas lielas, bet aramiešu valodā var tikt izmainīta tikai izskaņa, nevis pati vārda sakne, un mainās persona, kas to dara. Viņš ir sacījis, nevis, ka „es tā darīšu”, bet patiesībā „jūs tā izdariet”, un tad „es darīšu”.

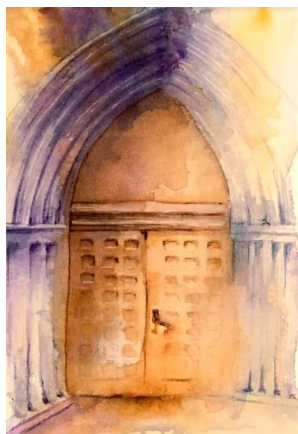
Ievērosim, ka tā ir sātāniska darbība – mainīt burtus, mainīt vārdu nozīmes, to izskaidrojums, lai sagrozītu Dieva vārdus. Tieši tas pats notiek arī mūsdienās, kad dažādi „progresīvie”, kreisi noskaņoti meli sagroza kristiešu vārdus, jo neticīgie tā ir pieraduši darīt, jā, un darīs, nebrīnīsimies, ka tas notiek. Jēzus teica: *"Ja viņi Mani vajājuši, viņi vajās arī jūs."* (Jņ.15–20). Kad Kristus bija piesists pie krusta, tie Viņu izsmēja – *"Redzi, Tempļa noplēsēj un uztaisītāj trijās dienās, palīdzies pats Sev un kāp no krusta zemē."* (Mk.15:29–30). Tātad atkal notiek Jēzus vārdu kropļošana un melošana, jo Jēzus teica – sagraujiet šo templi. Un šie cilvēki, paši to neapzinoties, kļuva par Jēzus vārdu piepildītājiem, tā panākot, ka Kristus tiek nonāvēts un Viņa miesa piesista pie krusta.

Kristus, kaut arī rūpējās par to, lai Dieva nams būtu tīrs un šķīsts, nebija paredzējis, ka šis templis būs mūžīgs. Nākamajās nodaļās mēs lasām par kādu notikumu Samarijas pilsētas tuvumā, pie akas, kad samariete iesaistījās ar Jēzu teoloģiskā diskusijā: kurā pilsētā un templī ir pareizi pielūgt Dievu– Samarijas vai Jeruzālemes templī. Jēzus viņai bija teicis – *"Bet stunda nāk un ir jau klāt, kad īstie dievlūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā. Jo Tēvs tādus meklē, kas Viņu tā pielūdz."* (Jņ.4:23).

Jēzus zināja, kāds ir Viņa kalpošanas noslēgums, Viņš to pamazām sāka pasludināt. Ievērosim, ka Kristus šeit runā ļoti spēcīgus vārdus, par kuriem, ja viņi saprastu to īsto nozīmi, Jēzu jau varētu sist krustā. Viņš ir teicis – „Mana Tēva nams”, tā tad Dievu Viņš apzīmē par savu Tēvu. Vai tas netracināja vēlāk jūdus? Ļoti. *"Es to trijās dienās atkal uzcelšu"*. Ja viņi saprastu, ka Viņš runā par savu miesu, tad to var augšāmcelt tikai Dievs. Jņ.10:18 lasām, kur Viņš runā par Savu dzīvību: *"Neviens to nav Man atņēmis, bet Es to atdodu pats no Sevis. Man ir vara to atdot un vara to atkal ņemt. Šo uzdevumu Es esmu saņēmis no Sava Tēva."* Tā tad Kristus jau šeit pasludināja Savu dievišķo būtību, bet jūdi to vēl nesaprata. Kad viņi saprata, tad sāka Kristum draudēt, līdz piepildīja savus draudus, nododot Viņu pienaglošanai pie Krusta.

Mums atklājas Kristus dievišķā godība, *"Es to trijās dienās atkal uzcelšu"* un izskaidrojums meklējams Rakstos. Piem., Rom.6:4, kur rakstīts, ka *"Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušiem"*.

Kristu augšāmceļ Tēvs. Tālāk, Rom. 8:11 rakstīts – *"ja jūsos mājō Tā Gars, kas Jēzu uzmodinājis no miroņiem, tad Viņš, kas Kristu Jēzu uzmodinājis no miroņiem, arī jūsu mirstīgās miesas darīs dzīvas ar Savu Garu, kas ir jūsos"*. Svētais Gars ir tas, kas augšāmceļ.

Šeit redzam Trīsvienības noslēpumu: līdzdalīga Kristus augšāmcelšanā ir visa Dieva Trīsvienība. Tādēļ arī apustuļi runā par augšāmcelšanos kā Tēva, Svētā Gara un Dēla darbu. Tā tad trīsvienīgā Dieva bezgalīgais un mūžīgais spēks, vara un gudrība parādās Pestīšanas piepildīšanā.

Kristus Sevi sauc par Tā Kunga templi. Viņš kā Dieva templis, reizē arī Viņa draudze kā Dieva templis. Kad Kristus augšāmceļās no mirušajiem, Viņš kļūva par galvu savai draudzei un draudze kļūva par Viņa miesu. Tā tad, Kristus ir šis templis, draudze ir Viņa miesa, tad arī draudze ir kļuvusi par Viņa templi. Otrs, Viņš pirms Savas nāves bija apsollījis, ka sūtīs Svēto Garu, kurš mājos mūsos. Tādēļ apustulis Pāvils 1.Kor.3:16–17 raksta: *"Vai jūs nezīnāt, ka jūs esat Dieva nams un ka Dieva Gars jūsos mājō? Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās; jo Dieva nams ir svēts, tas jūs esat"*. Arī Efez.2:20 Pāvils raksta, ka jūs esat *"nams, uzcelts uz apustuļu un*

praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus ". Garīgs nams, nevis uz akmeņiem būvēts, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus – garīgs akmens, nevis fizisks, un 21.p. *"Viņā visa celtnē, kopā salaista, aug par svētu templi Tam Kungam".* Kā laikā, kad šo templi būvēja, kad tas vēl bija jāpabeidz, arī draudze tiek celta par Dieva mājokli Garā, tas ir garīgs templis, kura būvēšana tiks pabeigta līdz ar Kristus atnākšanu. Mācekļi šos Viņa vārdus atcerējās tikai pēc Kristus augšāmcelšanās.

Ja esam Dieva templis, uzcelts Garā, tad tas ir viens no iemesliem, kādēļ mums ir jā rūpējas par to, kā mēs dzīvojam, kā mēs turam Dieva vārdus, lai mūsu dzīve nav piepildīta ar profānām lietām, kā šajā gadījumā tas bija templis, piepildīts ar tirgošanos. Mēs neesam piepildīti ar mantkārību, mums nebūs pakļauties miesas gribai, grēcīgajām tieksmēm. Apustulis Pāvils raksta, *"Vai nezināt, ka jūsu miesas ir Kristus locekļi? Vai tad lai es padaru Kristus locekļus par netikles locekļiem? Nemūžam ne! [..]Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem?"* (1.Kor.8:15,19). Netiklība mēdz būt divējāda, viena ir laicīga, par kuru apustulis Pāvils runā, bet otra ir tad, kad sāk meklēt citu Kristu, kad nepietiek ar to Līgavaini, kas jau mums ir, bet tiek uzņemta viltus mācība, ko sludina viltus pravieši, kas vilina nestiprās dvēseles. Nē, Kristus miesai nebūs nodoties nekādai netiklībai, ne garīgai, ne laicīgai. Bēdziet no netiklības, jo *"katrs cits grēks, ko cilvēks dara, paliek ārpus miesas, bet, kas netiklības grēku dara, grēko pie savas paša miesas "*. Jūs nepiederat paši sev, jūs esat kristībā saņēmuši Kristus nopelnu, šķīstīti caur ūdenī teikto vārdu, ietērpti Kristū, tāpēc sev vairs nepiederat. *" Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu! "*

Kristus asinis ir izlijušas pie krusta, tās ir dārgas, svētas un nevainīgas, paša Dieva Dēla asinis, šī iemesla dēļ apustulis Pāvils mudina bēgt no visa, kas Dieva vārdu padara netīru. Ko tad darīt, ja kāds ir kritis šinī grēkā, vai arī attapies, ka atrodas šinī grēkā? Vai arī sācis kalpot mantai, kritis mantkārības grēkā, naudas mīlestībā, vēl kādos citos grēkos? Ko darīt? Ir jānāk pie Kristus, vispirms atzīties šajos grēkos. Ja atzīstamies, tad Viņš ir uzticams un taisns, ka piedod mums mūsu grēkus. Atzīsti, ka tas ir grēks! Lūdz, lai Kristus Tevi šķīsta no tā, jo grēku piedošana ir viena lieta, bet no šīm tieksmēm jātop šķīstītā, lai tās mūs tālāk nepārņem. Kristus labprāt to arī grib, kā Viņš templi, kas bija tikai akmens templis, gribēja šķīstīt. Daudz vairāk Viņš grib šķīstīt savu miesas templi, ar Gara

uguni, ar Dieva Vārda patiesību Viņš tīrīs un šķīstīs katru vienu cilvēku, jo Viņa asinīs grēku parāds ir samaksāts pie krusta Golgātā. Viņš grib, lai šis nams sastāvētu no tīriem un baltiem akmeņiem. Viņš tīra Savu namu, Viņš gatavo savu līgavu, to šķīstot un mazgājot, lai katra dvēsele būtu Tam Kungam par godu un katrai dvēselei šī piederība Kristum būtu par svētību šeit un mūžībā, uz mūžīgo dzīvošanu. Dažreiz mēs redzam, ka cilvēki atzīst savas vainas, kā arī nožēlo grēkus, bet ir arī kādi, kas Dieva vārda pārliecināti saprot, ka netic, tāpēc pamet Dieva draudzi, neseko vairs līdzi, tāpat kā arī Jēzus laikā to daudzi darīja. Ja pārmācība sākas vispirms pie Tā Kunga nama, kas gan notiks ar citiem? Tādēļ arī apustulis Pēteris mudina to visu apdomāt, atcerēties, ka mēs esam glābti no aplamās, no tēvu tēviem mantotās dzīves, ne ar sudrabu vai zeltu, ko pasaules tautas iekāro, bet ar nevainojamā Dieva Jēra dārgajām un svētajām asinīm. Tieši tāpēc, ka mēs esam glābti, mēs ar pateicību un prieku gaidām to, ka Jēzus Savu namu šķīstīs, darīs to gatavu.

Gatavu, lai tas ir pabeigts Tā Kunga dienā, no svētiem, baltiem un dārgiem akmeņiem, uz apustuļu pamata visa celtne kopā salaista mūsu Kungā, Glābējā Jēzū Kristū. Viņam gods un mūžīga slava! Amen!

Mācītājs Ingus Dauksts
(Svētrunas pieraksts 10.03.2021.)

Mums raksta

Pelnu diena

Pelnu diena. Gavēņa laika sākums. Ciešanu laika sākums.

Šis laiks iesākas ar Pelnu trešdienu un uzsāk īpašu laiku, kad esam aicināti sekot Kristum viņa ciešanu ceļā – Krusta ceļā, kad esam aicināti saprast, ka Kristus upuris un ciešanas ir kā Dieva atbilde uz mūsu grēku vainu.

Kalendāros ir rakstīts: „Pelnu diena. Gavēņa un ciešanu laika sākums.” Bībelē it kā nekur nav tieši minēta Pelnu diena. Esmu bērnbībā dzirdējusi, kā mani radiņi, sarunājoties pieminēja, ka būs Pelnu diena. Toreiz es zināju, ka pelni tiek vākti visu ziemu, lai tos pavasarī kaisītu dārzā. Žēl, ka nevaru vairs nevienam pajautāt un uzzināt vairāk par šo darbību. Tagad jau arī zinu, ka pelni nav nekādi atkritumi, jo tiek lietoti dārzu mēslošanai, kaitēkļu atbaidīšanai, kā arī tiek dēvēti par pelēko zeltu, ko izmanto augu labā.

Sanācis arī tā, ka šajā bieda laikā, kurā mēs jau gadu atrodamies, mūsu mājas sadraudzības grupiņā nesen sākām studēt Bībelē Veco derību. Biju ļoti pārsteigta, ka 2.Moz. 27:3 par Sadedzināmo upuru altāra darināšanu ir rakstīts: „*darini tam podus, kur savākt pelnus, liekšķeres, bļodas, dakšas un ogļu pannas – visus rīkus taisi no vara*”. Uz šādu altāri tika upurēti vērsi, āži, jēri u.c. dzīvnieki un to vajadzēja darīt ikvienam gan par neapzinātiem, gan par apzinātiem grēkiem, kas Dieva bauslībā bija rakstīts. Tālākie Dieva norādījumi 3.Moz. 6: 3–4: „*Priesteris lai apvelk lina drānas, izgreb pelnus no sadedzināmā upura uguns un iznes pelnus ārpus nometnes uz šķīstu vietu.*”

Arī citās Vecās Derības grāmatās var lasīt gan par pelnu kaisīšanu uz galvas, gan sēdēšanu pelnos (Īj.2: 8), nožēlojot grēkus.

Zinot par Dieva milzīgo žēlastību, cerams, ka upuru pienesējiem pelni palīdzēja un grēki tika dzēsti (jā, piedoti).

Daudzās katoļu zemēs Pelnu dienu, Gavēņa laika sākumu, sauc par „carnevale” – atvadas no gaļas, kad notiek karnevāli, līksmi tautas svētki ar maskām, tērpiem, gājieniem, dejām. Īpaši slaveni karnevāli ir Riodežaneiro, Romā, Venēcijā u.c.

Pie mums, Latvijā, evaņģēliski luteriskā baznīca 40 dienas pirms Lieldienām aicina uz Lielo Lūdzamo dienu (kā to sauca agrāk, pēc Feldmaņa raksta), lai no sirds nožēlotu grēkus un lūgtu Dieva žēlastību.

Senākos laikos Latvijā Pelnu dienu atzīmēja kā īpašu blēņu dienu; mazos maisiņos iešuva pelnus (no krāsns pagrābtus) un ar āķīti mēģināja piekārt otram uz muguras. (No māc. R.Feldmaņa 26.02.1995. svētrunas laikrakstā „Svētdienas Rīts”)

Lai kā tas arī bija un citur arī tagad ir, Pelnu diena ir Ciešanu un Gavēņa laiks, kas mums tiek piešķirts, lai mēs varam nākt Dieva priekšā ar lūgšanām. Mums ir dots Kristus un ticība, ka Viņš mūsu labā uzvarējis grēku, nāvi un elli.

„Apžēlojies par mani, ak Dievs, Savā žēlastībā izdzēs manus pārkāpumus Savā lielajā apžēlošanā! Mazgā mani pavisam tīru no manas noziedzības un šķīstī mani no maniem grēkiem!” (Ps.51: 3–4) Āmen

Dagnija Piliņa

Bibliotēka

Ievadā autors piemin savu studiju laika pieredzi, kad uz jautājumu, kāda ir šī brīža lielākā cīņa, pieci studenti no Āfrikas atbildēja, ka tā notiek Rietumos un tā ir cīņa PRET laulības institūciju. Daudzi būs dzirdējuši par tā saukto salami taktiku. Tā ir pavisam vienkārša. Ir zināms, kā tiek sagriezta salami desa – plānās jo plānās šķēlītēs. Nogriez šķēli, un šķiet, ka desa nemaz nav palikusi īsāka. Nogriez vēl vienu.

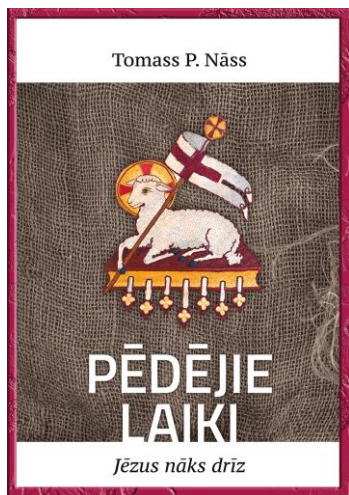
Atšķirība arvien nav redzama. Vienas šķēlītes nogriešanu ir gandrīz neiespējami pamanīt, tomēr, ja turpinām griezt šķēlīti pēc šķēlītes, beigu beigās no desas nekas vairs nebūs atlicis.

Kaut kas līdzīgs ir noticis, cīnoties pret laulības institūciju. Soli pa solim gadsimta laikā cilvēku attieksme pret laulību ir radikāli mainījusies. Piemēram, • mīlestība tiek atdalīta no laulības • sekss tiek atdalīts no bērnu radīšanas • sekss tiek atdalīts no laulības • kopdzīve tiek atdalīta no laulības utt.

Taču šajā grāmatā autors nenodarbojas ar kritiku un to, cik viss ir slikti. Tieši otrādi, viņa pieeja ir pozitīva, proti, tiek aplūkotas daudzas un dažādas tēmas, kuras atklāj brīnišķīgo Dieva nodomu jeb plānu vīrieša un sievietes savstarpējām attiecībām laulībā.

Piemēram, Kas ir vīrietis? Kas ir sieviete? Kādi ir laulības mērķi? Kā dzīvot laulībā? Vīra aicinājums. Sievas aicinājums. Sekss kā Radītāja dāvana utt. Savukārt grāmatas noslēgumā autors ir vēl pievienojis piecus noderīgus pielikumus: • Divdesmit socioloģisko iemeslu, kāpēc laulība ir svarīga • Kristīgās padomdošanas vadlīnijas • Divdesmit soc. iemeslu, kāpēc nedzīvot kopā bez laulības • Vadlīnijas pirmslaulības apmācībai un Bībeles stundām • Samierināšanās svētbrīdis.

Vai jūs kādreiz ir urdījusi ziņkāre par to, kas notiks nākotnē? Vai esat vēlējušies uzzināt, vai situācija pasaulē uzlabosies vai pasliktināsies? Vai esat vēlējušies uzzināt, kāds gals piemeklēs šo pasauli? Vai esat vēlējušies uzzināt, cik daudz laika šai pasaulei palicis? Ja tā, tad šī grāmata ir domāta jums!

Kristīgajā ticībā atbildes uz šiem un līdzīgiem jautājumiem sniedz eshatoloģija jeb mācība par pēdējām lietām. Tā ietver uzskatus par Kristus otrreizējo atnākšanu, par antikristu, par Dieva tiesas dienu, par elli un debesīm, par cilvēka pēcnāves stāvokli utt. Interese par šiem jautājumiem ir ļoti atšķirīga. Vieni ir vienaldzīgi un pauž pat izsmieklus, jo vai tad tāda pēcnāves dzīve un tiesa vispār pastāv un vai mums nav jādomā tikai par maksimāli komfortablas dzīves iekārtošanu šeit un tagad? Citiem ir neveselīga un pārspīlēta interese par pasaules gala datumu, veidu un vietu, par elles šausmām un debesu svētlaimības detaļām. Luterāņiem eshatoloģija nav ticības dzīves un teoloģijas centrā, tomēr tā ir ļoti svarīga, jo atbild uz jautājumiem, kas sagaida Kristus ticīgu cilvēku pēc viņa nāves, kā arī – uz ko tas var cerēt mūžībā.

Valentīna Šulca

Mums raksta

Egles pavasaris

Katru rītu izeju uz balkona sasveicināties ar savu egli. Sasveicinos arī ar ceriņkrūmu, ar puķu dobi un ar visiem tajā ziemas miegā snaudošajiem krūmiņiem un ziemcietēm. Rītiem kļūstot arvien gaišākiem un sniega segai aizvien plānākai, cenšos saskatīt, kā viņi visi tur jūtas, vai pavasari arī gaida? Kaut kur zem sniega jau tas klusi elpo...

Manai eglei ir vairāk kā piecdesmit gadu, tā iestādīta tik tuvu daudzdzīvokļu mājai,

ka zari vējainā naktī pat var piekļaut pie mana lodžijas loga. Ziemsvētkos, neizejot no dzīvokļa, varu zaros ielikt lampiņas. Lielā egle stiepjas līdz pat piektajam stāvam, bet citiem dzīvokļiem tādas privilēģijas nav. Tikai man, jo dzīvoju pirmajā stāvā, un egle aug tieši pie maniem logiem. Sākumā, kad ievācāmies šajā mājā, biju traki nelaimīga, ka tāda liela, tumša egle aizsedz abu manu istabu logus – aiztur gaismu un neļauj redzēt, kas notiek laukā. Dusmojos diezgan ilgi... Arī puķu dobē uz egles saknēm nekas īsti negribēja augt. Eksperimentēju ar dažādām puķēm un košumkrūmiem, līdz atradu tādas, kas ar to egli tomēr sadzīvo...

Līdz reiz, kādā ļoti karstā vasarā gulēju slima. Visi kaimiņi sūdzējās par drausmīgo karstumu dzīvokļos, jo esam saules pusē. Bet es biju ēnā un vēsumā – egles zaļais valgums manu istabu piepildīja ar tādu dziedinošu mieru. Un vēl kāds pluss – manam logam nevajag biezos nakts aizkarus, jo aiz dabīgā „zaļā aizkara” neviens tāpat neko neredz. Tā nu, saskaitot plusus un mīnus, secināju, ka mana egle ir mans draugs, nevis ienaidnieks... un jau gadus divdesmit dzīvojam draudzīgi.

Šorīt, tikko atveru logu, tā egle čukst – paskaties! Paskaties, kas man te ir! Pētu stumbru uz augšu līdz galotnei, visus zarus, skujas un nevaru saprast, par ko viņa runā. Paskatos apkārt – visur vēl ir tik daudz sniega, bet zem pašas egles tādas baltas sniega skrandas. „Jā, jā! Lejā! Skaties lejā zem manis!” egle nošalc. Labu laiku nevaru neko ieraudzīt. Tad redzu – vienas baltas sačākstējušas sniega čupiņas vidū izspraukušās divas maztiņas zaļas lapiņas. Un starp viņām abām – viducī – tikko saredzams pumpuriņš – mazs zieda bērniņš starp tēti un mammu...

Pažobelēs sāk pilēt lāstekas. Sācies ceļš uz pavasari.

Zaiga Ābele

Svētais Vakarēdiens ir zāles pret nāvi.

Antiohijas Ignācijs (apm.98. – 177.)

Ignācijs bija trešais Antiohijas bīskaps jeb patriarhs pēc apustuļa Pētera un bīskapa Evodija. Daži agrīnie Baznīcas vēsturnieki pat uzskatīja, ka viņu bīskapa amatā iecēlis pats apustulis Pēteris. Pats sevi Ignācijs dēvēja par Teoforu (grieķu valodā „Dieva nesējs”) un bija viens no apustuļa Jāņa mācekļiem.

Ignācijs mira mocekļa nāvē – arēnā izbarots lauvām. Romas varas iestādes cerēja radīt „negatīvu piemēru”, lai apturētu kristietības

izplatīšanos, tomēr tika panākts tieši pretējais: viņa nāve kalpo par iedrošinājumu un piemēru daudziem ticīgajiem, kuri piedzīvo vajāšanas.

Savas kalpošanas laikā Ignācijs sarakstījis vairākas vēstules – draudzēm un citiem bīskapiem. Uzsvēris nepieciešamību paklausīt vienam bīskapam un viņa palīgiem – mācītājiem un diakoniem. Pestīšanu sapratis kā atbrīvošanu no bailēm nāves priekšā. Ignācijs ir arī pirmais zināmais teologs, kurš uzsver nepieciešamību kristīgajā baznīcā svinēt nevis sabatu, bet nedēļas pirmo dienu – tagad svētdienu.

Zaiga Ābele

Kristieši pasaulē

Par Noa šķirstu

Mūsdienās tiek apšaubīta Noa plūdu realitāte. Daudziem stāsts šķiet tikai daiļliteratūras darbs; ja Noa plūdus neuzskatītu par patiesiem, kā gan vispār būtu iespējams uzticēties kādam vēsturiskam stāstam Bībelē?

1.Mozus 6:14—17 Dievs sacīja Noam: "*Taisi sev šķirstu no sveķaina koka, taisi kambarus šķirstā un nosveķo to no iekšpusēs un ārpusēs ar sveķiem! Taisi to tā – lai šķirsts ir trīs simti elkoņus garš, piecdesmit elkoņus plats un trīsdesmit elkoņus augsts. Šķirsta jumtu augšpusē pacel elkoņa augstumā un ieliec šķirsta sānos durvis. Taisi tam apakšējo, vidējo un augšējo klāju! Un es, redzi, – es likšu, lai pār zemi nāk ūdensplūdi, lai apakš debesīm izdeldē visu miesu, kurā ir dzīvības dvasa! Izmirs viss, kas uz zemes!*"

Noa šķirsts tātad bija 140 m garš, 23 m plats un 14 m augsts. Tas bija garāks par futbola laukumu un augstāks par četrstāvu ēku. Tam bija trīs klāji un tilpums aptuveni 44 400 m³.

Noa laika cilvēki nebija primitīvāki par mūsdieniem. Ādama pēcnācēji būvēja pilsētas un kala bronzu un dzelzi. Pirmais cilvēks, ko Dievs radīja, bija ideāls; 6000 gadu laikā kopš tā laika mūsu intelekts, visticamāk, ir

pasliktinājies lāsta seku dēļ.

Klasiskajā literatūrā atrodami milzīgi koka kuģi, kuru izmērs ir salīdzināms ar Noa šķirstu, tie varēja pārvadāt līdz četriem tūkstošiem karavīru.

Kā visi dzīvnieki varēja ietilpt šķirstā? Dievs nebija teicis, lai Noa ņem uz kuģa jebkura veida dzīvniekus. Vaļi, zivis un citas ūdens radības, vairums abinieku un kukaiņu izdzīvotu ūdenī ārpus šķirsta. Arī Bībelē minētā dzīvnieku kārtā bija daudz plašāka nekā mūsdienu sugas, līdzīga ģintij vai pat dzimtai.

Dievs pats nosūtīja dzīvniekus pie Noa. Noas, visticamāk, dzīvoja reģionā, kur mīta visas dzīvnieku kārtas, tiem nevajadzēja ceļot ļoti tālu. Pēc plūdiem vidē un ekoloģiskajās nišās bija lielākas atšķirības.

Noam vajadzēja uzturēt dzīvniekus siltumā un tīrus, kā arī uzglabāt pietiekami daudz pārtikas un ūdeni 370 dienām. Barība aptuveni 16000 dzīvniekiem būtu aizņēmusi tikai ap 15% no šķirsta kopējā tilpuma, bet dzeramais ūdens — ap 10%. To varēja samazināt, uzglabājot žāvētus un saspīstus pārtikas produktus un savācot lietus ūdeni.

Vai uz kuģa bija dinozauri? Jā, plūdos tika apraktas arī dinozauru fosilijas, kas liecina, ka dinozauri dzīvoja kopā ar Nou. Daži dinozauri bija sīki, citi lieli, bet to vidējais izmērs bija aptuveni

bifeļa lielumā. Pārliecība, ka dinozauri izmira pirms cilvēka, pirms miljoniem gadu, ir evolūcijas ideja. 1. Mozus grāmatā lasām, ka Dievs radīja visas sauszemes radības, arī dinozauros, sestajā dienā pirms apmēram 6000 gadiem. Zinātnieki ir atraduši mīkstos audus, olbaltumvielas un DNS dinozauru kaulos, kas nevarēja saglabāties tik ilgi.

Kristieši, kuri tic evolūcijai un /vai miljoniem “ģeoloģisko gadu”, netic vispasaules plūdiem. Evolūcija (vai pat tikai “miljoniem gadu”)

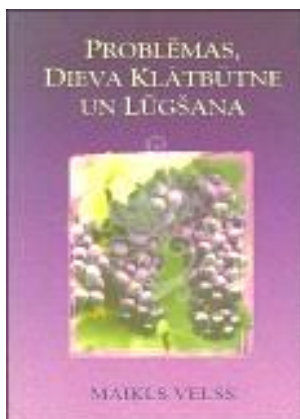
nozīmē arī to, ka fosilijas, kas atspoguļo sāpes, nāvi, asinsizliešanu, slimības un ciešanas, būtu bijušas pirms Ādama un Ievas grēka. Evolūcija nozīmē, ka nāve un ciešanas nav grēka rezultāts, un noliedz Kristus nāves un augšāmcelšanās nozīmi.

Bet Dievs aprakstīja savu pabeigto radīšanu kā "ļoti labu": "*Un Dievs redzēja visu, ko bija darījis, un, redzi, tas bija ļoti labi!*". (1.Mozus 1:31).

No Kristīgo zinātnieku vietnes www.creation.com;
(autors Tass Volkens, attēli no *creation.com*)

Lasām grāmatu

Prieks par Viņa klātbūtni

Ticībā tikuši garām daudzajiem šķēršļiem šaurajā ceļā pie Dieva, mēs atklājam kaut ko brīnišķīgu un skaistu. Dieva klātbūtne mums vienmēr ir piederējusi; mēs meklējam to, kas mums jau bija. "*Kurp lai es aizeju no Tava Gara, un kurp lai es bēgu no Tava vaiga?*" (Ps 139:7) Mēs neatpazinām un neizmantojam Dieva klātbūtni tāpēc, ka jutāmies apmierināti, paši apņēmušies tikt galā ar ikdienas dzīves rūpēm. Lai mēs saprastu, ka mums nav dots uzvarēt pašiem, bez sava Viņa koka, bija nepieciešams pilnīgi unikāls, tikai mums raksturīgs problēmu, apstākļu un grēku kopums.

Mums bija nepieciešama arī izpratne, ka ikviena šķēršļa pārvarēšanā uzvara ir gūstama vienīgi Kristū. Šie milzīgie panākumi bija mums dāvināti, ne mūsu pašu nopelnīti. Tā ir nenovērtējami noderīga atziņa, vedot Dieva klātbūtnē citus ļaudis.

Un nu, kad mēs pastāvam atziņā, ka esam Dieva klātbūtnē, tieši tur, kur Pestītājs bija iecerējis atvest mūs jau sen, kur tiek apmierinātas visas gara, dvēseles un miesas vajībās, mums atliek vienīgi slavēt Dievu.

"Bet Dievs, bagāts būdams žēlastībā, savā lielajā mīlestībā, ar ko Viņš mūs ir mīlējis, arī mūs, kas savos pārkāpumos bijām miruši, darījis dzīvus līdz ar Kristu: žēlastībā jūs esat izglābti! Viņš iekš Kristus Jēzus un līdz ar Viņu mūs ir uzmodinājis un paaugstinājis debesīs, lai nākamajos laikmetos

Kristū Jēzū mums parādītu savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību." (Ef 2:4–7)

Viņa klātbūtnē mēs atrodam vislielāko laimi un savukārt paši esam par prieku mūsu Kungam. Nu mēs esam gatavi caur Kristus asinīm *droši* ieiet vissvētākajā vietā, apzinoties, ka visi lūgumi tiks uzklausi ne mūsu labās uzvedības dēļ, bet gan pateicoties Dēla nopelnam. Šāda atziņa izmaina kristieša lūgšanu saturu. Mēs vairs nevēlamies dzīves sākumus, jo zinām, ka visas mūsu vajadzības tiks piepildītas. Nu mēs lūdzam pēc lielākas godības Dēlam, lai ļaudis nāktu pie Viņa, un Viņš tos savukārt vestu pie Tēva. Dieva gaismā mēs varam atrast to, kā iepriekš pietrūka mūsu kristīgajā dzīvē.

Pavēles kļūst par apsolījumiem, tagadējās ciešanas nav salīdzināmas ar Dieva svētību un Dievišķā apziņas skaidrība pārvēršas par dzīves veidu. Paklausība iegūst jēgu, jo Viņa klātbūtnē, līdztekus pavēlei, nāk spēks to pildīt, nāk apsolījums, ka Viņš pieņems mūs pie Sevis. Piedošana kļūst pašsaprotama, jo Viņa klātbūtnē Viņa piedošana ir visaptveroša. Gaidīšana vairs nav grūta un spiesta lieta, jo mēs esam pārliecināti, ka pašam Viņa apsolījumam ir tāda pati vērtība kā apsolījuma piepildījumam.

Tāda Dieva klātbūtnes izpratne ir atrodama psalmos. *"Es to visu pārdomāju, lai saprastu, bet tas bija par grūtu manai saprašānai, kamēr es iedziļinājos Dieva noslēpumos un kļuvu uzmanīgs uz to, kāds gals viņus sagaida"* (Ps 73:16–17). Dāvids saskatīja gudrību mīlestībā, jo Dieva klātbūtnē ir atrodama mīlestības pārpilnība.

Ticībai nav nepieciešama īpaša piepūle, kad mēs raugāmies uz Viņa darbu brīnumiem un zinām, ka nav nekā tāda, ko Viņš nespētu veikt. Ciešanas vairs nav jā sagaida ar izmisumu, jo tām līdzās nāk apziņa, ka Viņa klātbūtne dziedē visas sāpes tā, ka mēs pārpārim paliekam uzvarētāji.

Patiešām Viņa klātbūtne spēj dziedēt visas vainas. Mēs to esam atraduši, mēs nespējam to pazaudēt, un neviens nespēj mums to atņemt. *"Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīve, ne eņģeli, ne varas, ne*

tagadne, ne nākotne, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!" (Rom 8:38–39)

Priecājoties par Viņa klātbūtni, mūs tomēr apdraud kādas briesmas. Mums ir jāsaprot, ka mēģinājumi nodrošināties ar to pastāvīgi, uz visiem laikiem, var izraisīt vienīgi zaudējumu, jo tā tiek dota ticībā, nevis kā atalgojums par mūsu pūliņiem. Iemācījušies palikt Viņā dienu no dienas un ikvienā atsevišķā brīdī, mēs atklāsim, ka dzīve Garā nepakļaujas izmaiņām. Apziņa, ka esam nepārtrauktā un nemainīgā saiknē ar Garu, nomierinoši iedarbosies uz mūsu apziņu, gribu un emocijām, un tas savukārt nomierinās mūsu ķermeni, ļaujot mums arī naidīgajā pasaulē dzīvot Viņa mierā.

No Maikla Velsa grāmatas
 “Problēmas, Dieva klātbūtne un lūgšana”

Ciešanu laikā un Lieldienu dievkalpojumi

1.aprīlī, ceturtdien, pl.**18.30** Zaļās Ceturtdienas dievkalpojums

2.aprīlī, piektdien, pl.**10.00** Lielās Piektdienas dievkalpojums

4.aprīlī, svētdien, pl.**8.00** Kristus Augšāmcelšanās svētku agrais dievkalpojums;

pl.**10.00** Kristus Augšāmcelšanās svētku dievkalpojums

5.aprīlī, pirmdien, pl.**10.00** Otro Lieldienu dievkalpojums

- Dievkalpojumi – svētdienās pl.10.00; trešdienās pl.18.30
- Bībeles stundas – katru ceturtdienu pl.18.00 Skype (*janabaznica1*) un YouTube kanālā (paliek ieraksts).

Zināšanai!

Izraksts no LELB Satversmes:

21. LELB loceklis ir LELB esošajā kārtībā kristīta vai uzņemta persona. Kristīts bērns pieder pie draudzes, kurā reģistrēts vismaz viens no viņa vecākiem vai aizbildņiem.

30. Iesvētītie draudzes locekļi, kuri vismaz reizi gadā nav saņēmuši Svēto vakarēdienu un 2 (divus) gadus pēc kārtas nav maksājuši noteiktos ziedojumus draudzes un LELB kopīgajām vajadzībām, uzskatāmi par tādiem, kas izstājušies no draudzes. Ja šī persona vēlas atjaunot piederību savai draudzei, viņam ir jāvērsas pie attiecīgās draudzes mācītāja. Pāriet citā draudzē var saskaņā ar šīs Satversmes 23. pantu.

Piebilde: noteiktais ziedojums – ziedojums, maksāts internetbankā vai pret kvīti draudzes kancelejā. Maksājot par ģimeni uzrādīt visus pilngadīgos iesvētītos draudzes locekļus.

Smaidam

Pasmaidi, sirds gaiša kļūs! 😊 😊 😊

- Divas kundzes lielās ar saviem mazbērniem, viena no viņām lepnī saka: “Manējie tik rūpīgi ievēro sociālo distancēšanos, ka viņi man pat nezvana...”
- Skaistums ir šausmīgs spēks... it īpaši, kad tas ir pie stūres un krāso lūpas.
- Pastāvēs, kas ... neapsēdīsies. (Gandrīz Rainis)
- Zobārsts saka, ka mani zobi ir kā pērļu virtene, katrā zobā pa caurumam.
- Mani neuztrauc mans vecums – ar to viss kārtībā, bet kāpēc jūs pārējie tā novecojat!?

(No interneta dzīlēm)

Dzeja

Laura Freimane

Vējš nemanot zemi glāsta,
Pa ceļam vēl "draugus" ņem:
Ar smiltīm, ar putekļu bariem
Tas vakara sauli dzēš.

Tāds klusums... Ko tagad darīt...
Man sirds par skaļu pukst!
Ko domas tik lieliem auļiem
Uz dažādām pusēm trauc?!

Kungs Jēzu, jel palīgā steidzies!
Tās rūpes gar zemi triec!
Daudz pienākumu... daudz darba...
Bet es tikai viens! Un- vājš!

Tā tumsa, kas zemi ieskauj,
Liek šaubām vēl baisākām kļūt.
Bet... paceļu acis un redzu:
Dievs zvaigznes pie debesīm dedz!

Tās tūkstošiem spožās liesmās
Steidz cerību sirdī liet!
Tad klusums vairs nav par smagu,
Jo Jēzus, tak, līdzās man!

Kaut domas joprojām auļo,
Kaut sirdspuksti dārdot dzied,
Es zinu- ar mani mans Glābējs,
Es zinu- es neesmu viens!

Zaiga Ābele

Nāk!

Pavasaris tornī kāpa
Pēc saulītes lūkoties.
Saulē pasniedz vienu staru:
Ko es varu, to es daru!
Vēl ar sniegu, mākoņvāliem
Vajadzēs mums cīkstēties,
Bet, viss notiks savā laikā,
Tā kā, draudziņ, neuztraucies.

Mežā baltie vizbuļi
Priecē vecus celmus,
Sausā zālē sabērti
Apsedz zarus melnus.
Vizbuļiem tas baltais prieks
Reizēm laikam paliek lieks...

ir pavasaris uzšķīlis
to ziedēšanas dzirksti,
ir ziedos visa pasaule,
kaut reizēm salst vēl pirksti.

Laura Freimane

Kristus ir augšāmcēlies!
Patiesi augšāmcēlies!
Viss piepildīts, Rakstos kas teikts.
Pat punktiņš tur ievērots tiek!

Vairs grēka lāstam nav spēks.
Tam bruņojums – atņemts un dzēsts!
Vairs nāvei nav uzvarēt lemts,
Caur krustu tai pieeju slēdz.

Kaut sirds krūtīs kūst kā vasks,
Kad dzīves karstums to skar,
Kungs Jēzus to stingri tver–
Caur ticību dzīvībā tur!

Kaut esmu kā trauks es trausls,
Man Kungs ir varens un svēts!
Kristus ir augšāmcēlies! Paties!
Patiesi augšāmcēlies Viņš!

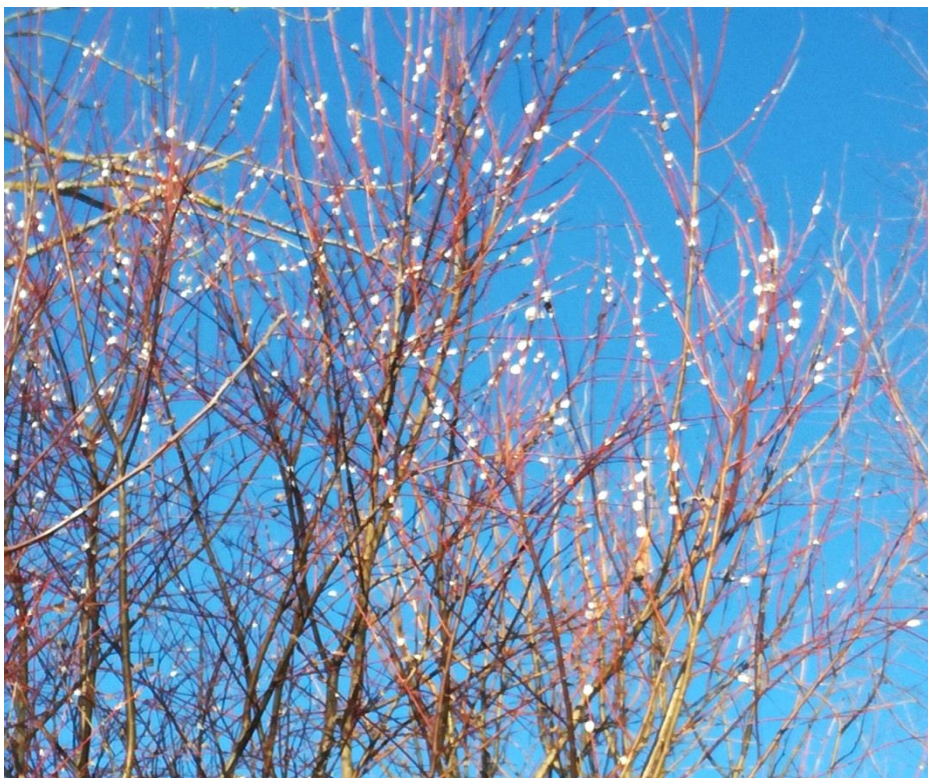

Dievs jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā.

(1Pēt 2:9)

Te tu redzi, ka Pēteris saka pavisam skaidri: ir tikai viena vienīgā gaisma; turpretī viss mūsu prāts un saprašana, visa mūsu gudrība ir tikai tumsa. Ja arī prāts spēj saskatīt, redzēt, atšķirt melnu no balta, lielu no maza un spriest par citām līdzīgām ārējām lietām, tomēr tas nespēj saredzēt, nedz aptvert, kas ir ticība. Prāts ir tik akls, ka pat tad, ja visi cilvēki varētu saņemt kopā visu savu gudrību, tie tomēr nespētu izprast ne burtu no dievišķās gudrības. Tādēļ šeit Pēteris runā par citu gaismu; viņš mums visiem – bez izņēmuma – saka, ka esam dzīvojuši aklumā un tumsībā, kur arī mūžīgi paliktu, ja Dievs mūs nebūtu aicinājis savā brīnumainajā gaismā.

Mārtiņš Luters

Izdevumu sagatavoja:

A. Blūmiņa (krāsu izdruka), I. Buņķe (akvareļi), A. Bormane,
V. Daukste, A. Ķempe, J. Miķelsons